

ย้อนอดีตแก้ไขปัจจุบัน

- อดทนจริงใจ รื้อฟื้นอาชีพเดิมของตนเองขึ้นมา •

ที่เราจะแก้ปัญหา (เศรษฐกิจยุค IMF) คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศก็ทำหน้าที่ของตัวเองไป แต่ประชาชนพลเมืองทั่วไปก็ให้พากัน **อดทน จริงใจ รื้อฟื้นอาชีพเดิมของตนเองขึ้นมา** ทำเหมือนอย่างเก่าแก่โบราณสมัยปู่ย่าตายายของเรายึดเป็นอาชีพหลักเลี้ยงลูกหลานมา เข้าใจว่าบ้านเมืองของเราจะอยู่รอดได้

สงครามโลกครั้งที่สองก็รู้สึกว่าการช่างจะลำบากมาก แต่ก็ไม่เหมือนอย่างในสมัยปัจจุบันนี้ สมัยนั้นประชาชนพลเมืองยังมีความคิดที่จะช่วยตัวเองให้รอดพ้นจากความทุกข์ยากลำบากด้วยการประกอบเกษตรกรรมประจำครอบครัว อุตสาหกรรมประจำครอบครัว แต่มาในสมัยปัจจุบันนี้ประชาชนทั้งหลายทอดทิ้งอาชีพเดิมของตนเอง แต่แห่กันไปทำงานตามโรงงานต่าง ๆ ในภาคกลาง พอไปทำงานได้เงินนิดหน่อยก็กลับมานอน เอาเงินซื้อข้าวสารกิน เงินหมดแล้วก็ไปทำงานต่ออีก ถ้าอยู่ในลักษณะอย่างนี้ประชาชนพลเมืองของเราก็ยากที่จะตั้งเนื้อตั้งตัวสร้างหลักฐานหรืออยู่ดีกินดีได้

Handwritten signature

เกษตรกรรมประจำครอบครัว ทำนา ทำสวนครัว เลี้ยงสัตว์ ตามนโยบาย ฯพณฯ ท่านจอมพล ป. พิบูลย์สงคราม อันนั้นคือเกษตรกรรมประจำครอบครัว อยากกินไข่ไม่ต้องซื้อ อยากกินไก่ไม่ต้องซื้อ จับไก่ในเล้าของเรามาแกงกิน อยากกินผักในสวนของเรามี ผลหมากรากไม้ของเราก็มี เราก็ไม่ต้องเดือดร้อน ไม่ต้องไปไวยวายค่าครองชีพมันสูง อันนี้มันก็แก้ปัญหาไปได้ข้อหนึ่งแล้ว

ที่นี้อุตสาหกรรมประจำครอบครัว ปั่นด้าย ทอหูก ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม เวลานี้เขาทิ้งกันหมด สมัยเก่าก่อนโบราณนี้ สมัยที่หลวงพ่อบุญเป็นเด็ก หลวงพ่อหัดปั่นด้ายนะ ปั่นด้าย แกะซี่ไหม ทอหูก ช่วยให้เราเป็นเด็กกำพร้า พ่อแม่ไม่มี ต้องอาศัยยาแก่ ๆ ทอหูก ทำผ้าถุงผ้าห่มให้ สงสารยา เราก็หัดเข็นฝ้ายบ้าง หัดปลูกหม่อนเลี้ยงไหมบ้าง หัดทอหูกบ้าง ช่วยตัวเองตลอดมา แล้วที่นี้เราทอหูกได้ยี่สิบสามสิบเมตร เอามาตัดเสื้อผ้าแจกกันใช้ ไม่ต้องไปหาเงินเที่ยวซื้อในตลาด มันพอแก้ปัญหาความยากจนไปได้พักหนึ่ง

เวลานี้แม้แต่วัว ควาย ต่อไปนี้อาจจะให้เห็นแต่รูปมัน เดียวนี้ชาวไร่ชาวนาแถวบ้านหลวงพ่อบุญ แถวสกลนครนี้ เขาขายเข้าโรงงานหมด ที่นี้มาภายหลังนี้ก็ส่งสารชาวบ้าน ก็พากันชักชวนญาติโยมทั้งหลายบริจาคเงินทองไปซื้อโค ซื้อกระบือ ไปเที่ยวแจกตามบ้านนอก ปีนี้เราก็แจกไปได้พันกว่าตัว ปีกลายนี้ก็พันกว่าตัว

• คนไทยรู้จักใช้แต่สิทธิ แต่ไม่รู้จักหน้าที่ •

ก่อน พ.ศ. ๒๕๐๐ ถอยหลังไปโน้น พื้นแผ่นดินภาคอีสานเป็นผืนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เข้าป่ามีผลไม้ มีเผือกมีมัน ลงทุ่งมีกบมีเขียดมีปลา หลวงพ่อบุญเป็นเด็กเลี้ยงควายเดินไปโนโคกปानीไปไม้ใบพลวงใบตองมัน

หลวงพ่อกำลังทำพิธีแจกโค-กระบือให้ชาวบ้านในโครงการไถ่ชีวิตโค-กระบือสู่ชนบท

ลลนา นิลนงน

หล่นลงมทบเหยียบไปไหน ไดยินแต่เสียงมันระเบิดดงไปก็ปาก ๆ อะไร ไปเหยียบหัวกบมัน ท้องมันแตก เตียวนี้หลวงพ่อบไปเยี่ยมบ้านแกวสกลนครตอนบ่าย ๆ ๓-๔ โมง ไปเอาผ้าอาบน้ปุลงแล้วนอนอยู่ใต้ร่มไม้ เอารถไปจอด จอดทำไม คอยฟังว่ามันจะได้ยินเสียงกบเขียดร้องหรือเปล่า เจียบไม่ได้ยิน ขอให้แกร้องขึ้น มาเถอะ ร้องแอะขึ้นมฉันจะตามหาจนพบ เวลานั้นกบเขียดนี้ไม่มีตาขดิน พอเดือนหกเดือนเจ็ดฝนลงมานี้ อึ่งอ่างกบนี้มองดูเต็มไปหมด เวลานั้นจะหาอึ่งอ่างจะมาร้องก็ยังมี ใครอยากกินกบเลี้ยงกิน อยากกินปลา เลี้ยงกิน ในสมัยยังไม่ถึงร้อยปีความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองมันเป็นไปถึงขนาดนี้ ทีนี้ชั่วลูกชั่วหลานชั่ว หลนของเราเนี่ยเขาจะอยู่จะกินกันอย่างไร

เพราะฉะนั้นพวกเราจะต้องสร้างสมรรถภาพของเราเองให้เข้มแข็ง ต่อไปนี้ตีนถีบปากกัดหยุดนิ่ง ไม่ได้ ทุกคนจะต้องกระตือรือร้นรู้จักหน้าที่ของตนเอง ประชาชนพลเมืองของไทยเรานี้ยังมีแนวโน้มไปใน ทางที่รู้จักใช้แต่สิทธิแต่ไม่รู้จักหน้าที่ เพราะฉะนั้นลูกหลานพยายามฝึกฝนความรู้สึกของตนเองนี้ให้มันรู้จัก หน้าที่ให้มันมาก ๆ ขึ้น อย่าให้รู้จักแต่ว่าเวลามีความจำเป็นมาก็เรียกร้อง พอมีรัฐบาล รัฐบาลใดไม่มีของไป แจกรัฐบาลนั้นไม่ตี รัฐบาลใดเวลาไม่มีน้ำไม่เอาน้ำไปแจก รัฐบาลนั้นไม่ตี หลวงพ่อบไปแกวภาคกลางนี้ภาค กลางเขายังดีหน่อยนะ บ้านเขากระตือบกระตือหลังคามุงจาก มีตุ่มน้ำวางรอบบ้าน ไปทางอีสานนี้บ้านหลัง ใหญ่หลังโตแต่มองหาดูม่น้ำสำหรับเก็บน้ำฝนเอาไว้รับประทานหน้าแล้งไม่มีเลย เพราะฉะนั้นเมื่อฝนไม่ตกไม่ ลงนี้เราจึงพากันอด พออดแล้วก็พากันร้อง ร้องรัฐบาลไล่ไป แต่เวลาสุขสบายไม่คำนึงถึงว่ารัฐบาลเขาจะมี ความเดือดร้อนทุกข์ยากลำบากแค่ไหน เอ้า! เวลาทุกข์ยากก็นึกถึงรัฐบาลให้รัฐบาลหาน้ำไปแจกไปช่วย เพราะฉะนั้น **อดตาหิ อดตโน นาโถ** พยายามช่วยตัวเอง คนที่จะช่วยตัวเองได้ต้องหมั่นขยัน คนหมั่นขยัน ก็ย่อมมีจิตใจกว้างขวางทำให้เกิดคุณธรรมคือความสามัคคี

ในความรู้สึก.....

• ไม่มีความรู้สึกว่ามีพิน้องมีญาติ •

ในความรู้สึกของหลวงพ่อบ ไม่มีความรู้สึกว่ามีพิน้องมีญาติ แต่ แสดงความรู้สึกไปตามมารยาท ใครมาปวารณาว่าเป็นญาติ เป็นพี่เป็นน้อง เป็นลูกหลาน ก็แสดงไป เขาจะ เลิกรักนับถือก็สบาย ๆ ใครมาบอกว่ารักก็รักเขา ถ้าเขาเลิกรัก เลิกรับถือก็ไม่มีความรู้สึกเสียใจสักนิด

พ่อบของหลวงพ่อบชื่อ นายพร แม่ชื่อ นางสอน อินหา อายุ ๔ ขวบ เมื่อพ่อบตาย ไปอยู่กับปู่กับย่าที่ ตำบลตาลเื้อง อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ตาชื่อวงศ์ ยายจำชื่อไม่ได้ ปู่ชื่อคุณ ย่าชื่อชื่อ

พ่อบเป็นคนที่อ่อนน้อมเขา เสียงนกลเขาเพิ่นขึ้นเสียงน้อยๆ ชาวบ้านเขาให้ฉายาว่า “ตาคุณนกลเขาอ่อน” มีญาติคนหนึ่งติดกัญชา พี่เขยของแม่อาเนี่ยแหละ ติดกัญชา เขาก็เลยให้ฉายาว่า “สุดซี้ซ่า”

ในวัยเด็กถึงแม่จะเป็นลูกกำพร้า แต่หลวงพ่อบก็เป็นคนไม่ยอมคน ถ้าโดนรังแกก็สู้ลูกเดียว

ในด้านจิตใจก็มีแต่สู้ลูกเดียวไม่มีถอย ขนาดหัวมันสูงกว่าเราคืบหนึ่งนี้ไม่ยอมถอย หมอหนึ่งตัวใหญ่ เบื่อเริ่ม ตีกัน มันจับได้มันเอากำปั้นใหญ่ใส่หน้าท้องนี้ เราก็จุก มันก็จุกเหมือนกัน

พอถูกรังแก เราก็ตีมัน บางทีไล่ฟัดมันจนกระทั่งมันขึ้นไปถึงบ้าน พ่อแม่มันจะมาช่วยลูกมันตี เราก็กระโดดบ้านหนีซิ จะอยู่ทำไม สมัยนั้นความคิดมันยังอ่อนอยู่ ถ้าหากว่าความคิดมันโตเป็นผู้ใหญ่ละ โอ๊ย! เผาบ้านเผาเมืองวอดวาย ร้ายนะหลวงพ่อไม่ใช่คนใจดีนะสมัยก่อน พ่อมันนึกขึ้นมาว่า “กูคนเดียวในโลกโวย” ริ่งเข้าใส่เลย

พระคุณพ่อแม่

- บิดามารดาเป็นพระอรหันต์ของลูก บิดามารดาเป็นเนื่อนานุญของลูก •

ถึงหลวงพ่อก็จะเป็นเด็กกำพร้าแต่พระคุณของบิดามารดาผู้ให้เกิดก็ประมาณค่ามิได้ หลวงพ่อคิดว่าพระคุณของบิดามารดาและคุณของท่านผู้มีคุณทั้งหลายสำคัญที่สุด...

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงตรัสว่า **มาตาปิตุอุปัฏฐากัน** การอุปฐากบิดามารดาเป็นมงคลอันสูงสุด เพราะบิดามารดาเป็นพระพรหมของลูก บิดามารดาเป็นพระอรหันต์ของลูก บิดามารดาเป็นเนื่อนานุญของลูก เพราะฉะนั้น ชาวพุทธเราไม่ควรจะได้อับใจพระสององค์นี้ก่อน

อย่างบางทีหลวงพ่อเคยเห็นคนบางคนกำลังจัดของจะไปจ้งหันพระ ตาแก่ยายแก่แกมองดูแล้ว “เออ! ของนี้น่ารัก แม่ขอกินหน่อยได้ไหม” “ไม่ได้ ไม่ได้ ฉันจะเอาไปวัด” บาบ เพราะฉะนั้น **ให้ถือคติเสียว่า เรามีมือสองข้าง วันหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะยกขึ้นไหว้ใคร ต้องยกขึ้นไหว้พ่อแม่เราก่อน** ถึงแม้ว่าท่านไม่ได้อยู่ด้วยก็ตาม พอตื่นจากที่นอนมา พนมมือสองข้างขึ้น สาธุ... ข้าพเจ้าไหว้พ่อแม่ ทำทุก ๆ วันเป็นสิริมงคล ถ้าหากว่าท่านอยู่ต่อหน้าเรา ก่อนจะไปทำงานทำการก็ยกมือขึ้นไหว้หรือกราบตักท่านก่อน เพราะว่าจะออกไปข้างนอก แม้เราจะต้องไปพบเพื่อนฝูง ผู้หลักผู้ใหญ่ เราจำเป็นต้องยกมือขึ้นไหว้ เพราะฉะนั้นในวันหนึ่ง ๆ เราต้องยกมือขึ้นไหว้พ่อแม่เราก่อน **ถ้ามีของอุปโภคบริโภคต้องยกประเคนให้พ่อแม่เราก่อน ก่อนที่จะเอาไปให้คนอื่นหรือถวายพระก็ตาม ต้องมีส่วนแบ่งให้พ่อแม่ให้แม่**

เราไหว้พ่อแม่ไม่ได้ อย่าไปไหว้พระ ถ้าพ่อแม่ของเรายังไม่อัม อย่าไปเที่ยวหาเลี้ยงพระให้อัม ของดี ๆ ขนไปให้พระกินหมด ให้พ่อแม่อดอยาก นีตคนรกกันหมด

ถ้าหากว่าใครจะเลี้ยงดูพ่อแม่ของตนเองให้มีความสุขสบายจริง ๆ แม้ว่าเราจะมีทรัพย์สมบัติมากมายก่ายกองในโลกนี้ เรามอบทรัพย์สมบัติบรรดาที่เราไปประเคนให้พ่อแม่ให้แม่ทั้งหมด หรือว่าเราอาจจะเอาพ่อแม่ของเราไป เอาพ่อแม่ของเราไปข้างหนึ่ง เอาแม่ของเราไปข้างหนึ่ง เอาศีรษะของเราองรับสำหรับเครื่องอุปโภคบริโภค เมื่อเวลาท่านหนักเบา ก็ให้ท่านถ่ายราดตัวเราลงไป ทำอยู่อย่างนั้นจนตลอดชีวิต ก็ไม่ถือว่าเป็นการสนองพระคุณของท่านให้ถึงจิตถึงใจหรือถึงที่สุดได้ แต่ที่เราสนองพระคุณของท่านให้ถึงที่สุดได้มันง่ายนิดเดียว ถ้าจะทำงานนิดเดียว ที่ว่าง่าย ทำอย่างไร ถ้าเรายังอยู่ในการปกครองใกล้ชิดพ่อแม่ ถ้าพ่อแม่บอกว่า อย่างนะลูก หยุดทันที อย่างนะ หยุดทันที ทำไมถึงต้องหยุด พ่อแม่บางคน ถ้าหากเห็นว่าลูกของตนไม่อยู่ในโอวาทคำสั่งสอน ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอน ทำอะไรเอาแต่ใจตัวเอง บางทีถูกว่ากล่าว ตักเตือน เดินลงบันไดตึก ๆ หนีไปต่อหน้า พ่อแม่บางคนใจอ่อนแถมเป็นโรคหัวใจด้วย ประเดี๋ยวคนแก่ก็

หลวงพ่อเทียน

เป็นลมชักตาย หรือไม่ตายก็สลบไป ถ้าเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้น **อนันตริยกรรม** นี้คืออนันตริยกรรม อนันตริยกรรมมี ๕ อย่างคือ ๑. ฆ่าบิดา ๒. ฆา มารดา ๓. ฆ่าพระอรหันต์ ๔. ทำสงฆ์ให้แตกจากกัน ๕. ยังพระโลหิตของพระพุทธเจ้าให้ห้อเลือด

ฆ่าบิดามารดาเป็นอนันตริยกรรม

- ลูกเอ๊ย ! หนีไปไกล ๆ พ่อแม่แก่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง •

ท่านพระโมคคัลลาน์ว่าฆ่าพ่อแม่ ท่านไม่ฆ่าให้ตายหรอกนะ อย่าไปเข้าใจผิด ท่านหลงเชื่อคำภรรยาที่ไม่ชอบพ่อแม่ของท่าน ภรรยาของท่านยุยงส่งเสริมบอกว่า “ถ้าเอาตาแก่ยายแก่สองคนอยู่ในบ้าน ฉันจะไม่อยู่ ฉันจะกลับไปอยู่กับพ่อแม่ของฉัน” ในช่วงนั้นท่านหลงรักเมียมากเกินไป ไปหลงเชื่อเมีย ก็เอาบิดามารดาบรรทุกใส่ล้อเกวียนขับเข้าป่าไปเลย พอไปถึงป่ารก ก็ทำไปจอดเกวียนเอาไว้ แล้วก็ทำที่เหมือนโจรวิ่งออกมาจากป่า ส่งเสียงร้อง เอามัน ๆ แล้วก็มาทูปตีพ่อแม่ โดยเจตนาคือหวังให้ตายนั่นแหละ แต่บังเอิญคุณแม่ของท่านก็พูดขึ้นมาว่า “ลูกเอ๊ย! หนีไปไกล ๆ พ่อแม่แก่แล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง เจ้าเอาตัวรอดเถิด เจ้ายังน้อยยังหนุ่ม” พอได้ยินเท่านั้นใจอ่อนลง พอใจอ่อนลงก็ทำที่วิ่งหนีไป แล้วก็ย้อนกลับมาลอบโยนพ่อแม่ แล้วก็รีบกลับไปบ้าน “เออละ ระหว่างคนรักกับพ่อแม่ ฉันต้องเลือกเอาพ่อแม่ของฉันเด็ดขาด เธอจะอยู่หรือไม่อยู่ไม่สำคัญ ขอให้ฉันมีพ่อแม่อยู่คู่ชีวิตของฉันต่อไปพอใจแล้ว” แต่กระนั้น แม่ท่านยังไม่ได้ทำให้พ่อแม่ถึงขนาดล้มตาย เพียงแต่ทูปตีให้เจ็บเท่านั้น บาปเป็นอนันตริยกรรม ไปเวียนว่ายเกิดอยู่ในนรกไม่รู้กี่ครั้งก็หนี จนกระทั่งเกิดมาศาสนาพระสมณโคดมจึงได้ชวนมาอุปสมบท ได้สำเร็จพระอรหันต์ พอได้สำเร็จพระอรหันต์แล้ว พอจวนท่านจะนิพพานก็ถูกโจรทูปเสียจนกระดูกแตก จนได้เข้าฌานประสานกระดูก เหาะมาทูลลาพระพุทธเจ้าเพื่อนิพพาน อันนี้คือเศษของกรรม เศษของกรรมที่มันยังเหลืออยู่เพียงเล็กน้อย

เรื่องของอนันตริยกรรมนี้มันเป็นกรรมหนัก ถ้าใครทำในชีวิตนี้ ชาตินี้เป็นอันหมดโอกาสที่จะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่ว่าชาติต่อ ๆ ไปนั้นไม่เป็นอุปสรรค เพราะฉะนั้น กรรมหนักที่เราควรระมัดระวังอย่าประทุษร้ายพ่อแม่ของตน การประทุษร้ายนี้ ประทุษร้ายทูปตีทางกายหรือทำให้เจ็บช้ำ ประทุษร้ายทางใจหมายความว่าทำให้เจ็บอกเจ็บใจหรือช้ำใจ หรือทำให้เสียใจ เพราะฉะนั้น ให้ถือคติเอาไว้ว่า **ถ้าผู้ใดจะรักเคารพบูชาพ่อแม่ของตนจริง ๆ ในเมื่อท่านบอกว่า “อย่า” แล้ว “หยุด” ทันที** ถ้าหากสิ่งนั้นเรายังไม่พอใจ เอาไว้โอกาสหลังใจดี ๆ มากุญกับท่านเพื่อเอาอกเอาใจท่าน อันนี้เป็นหลักอันหนึ่งที่ชาวพุทธเราต้องยึดถือเป็นหลักในการปฏิบัติ อันนี้เป็นการปฏิบัติกับพ่อแม่